

rantier, Kautitioner og lignende, der er paa-lagte Statskassen ved Finanslov og Tillægs-bevillingslov eller ved administrativ Afgørelse, men ikke paa de i Henhold til særlige Love (f. Eks. Husmandskreditforeningsloven og lignende) overtagne Garantier." Af denne Udtalelse har man i Folketingets Udvalg faaet det Indtryk, at der dermed er sket en væsentlig Begrænsning i det Forlangende, der tidligere var fremsat fra Statsrevisorernes Side, og man mente, at efter at denne Begrænsning var fremsat, maatte man vel fra Ministeriets Side uden Betænkelighed kunne give de paagældende Oplysninger. Dertil sagde den højtærede Minister, at han ikke havde faaet noget at vide om, at Statsrevisorerne vilde være tilfredse med dette, men dersom det var Tilfældet — som det jo kunde synes at fremgaa af Udtalelser af Folketingets Ordfører —, saa skulde Ønsket blive efterkommet. For øvrigt udtalte han, at han tidligere — saa vidt jeg forstod, mente han dermed her i Landstinget i Fjor — havde udtalt sig for og anbefalet en saadan Begrænsning. Dette maa dog bero paa en Huskefejl fra den højtærede Ministers Side. Han har nemlig ikke i Landstinget udtalt noget om en saadan Begrænsning. Han har ganske rigtigt fremhævet de Ulemper og Betænkeligheder, der muligvis kunde være forbundne med at give disse samlede Oplysninger, men Ministeren har ikke tilraadet en Begrænsning eller lovet noget i saa Henseende. Hvad enten nu det er rigtigt, at der ved denne Udtalelse fra Statsrevisorernes Side er givet en Forklaring, der med Rette kan opfattes som en Begrænsning af den tidligere Opfordring, eller det ikke er Tilfældet, saa synes det, at denne Misforstaaelse, som en Overgang har været til Stede, er blevet hævet, og saa tør jeg forudsætte, at der fra Ministerens Side nu vil komme Oplysninger, som Statsrevisorerne vil være tilfredse med, og dette skal jeg paa Udvalgets Vegne anbefale.

I øvrigt kan Udvalget slutte sig til Statsrevisorernes Indstilling og ligesom Folketingets Udvalg anbefale, at Statsregnskabet for Aaret 1915—16 godkendes.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal tillade mig nogle Ord om de Spørgsmaal i Udvalgets Betænkning, der berører Finansministeriet, og som nu er fremdragne af den ærede Ordfører.

Hvad først Departementssportlerne angaar, har den ærede Ordfører naturligvis Ret i, at et Arbejde med at specificere

disse ikke er uoverkommeligt, for der gives jo næsten intet uoverkommeligt Arbejde, naar man vil anvende tilstrækkelig Styrke og tilstrækkelig Tid dertil. Men at det er et meget stort Arbejde, der her kræves, kan jeg maaske oplyse om ved et Tal. Der er her i Landet 26 Amtstuer. Angaaende disse Bevillinger skal der fra hver Amtstue gives en Indberetning for 32 Arter Bevillinger. Der skal altsaa tilvejebringes 832 forskellige Indberetninger for at oplyse om dette Forhold, der drejer sig om et Beløb af 100,000 Kr. Finansministeriet — ikke Finansministeren, han har jo ikke nogen Ulejlighed af sligt — har hidtil skyet at paalægge sine Embedsmænd et saa betydeligt Arbejde. Da nu imidlertid Statsrevisionen gentager dette Ønske, og det styrkes ved Udtalelser af baade Folketingets og Landstingets Udvalg, maa jeg anse det for rigtigt, at Ønsket efterkommes. Jeg tror ikke, at det vil blive muligt at skaffe det nødvendige Materiale for indeværende Finansaar, men fra 1ste April skal Materialet skaffes til Veje, og den af Statsrevisionen krævede Specifikation skal saaledes ogsaa komme til Stede.

Det var det ene Punkt. Det andet angaar Statskassens Garantier og Kautitioner. Jeg skal ikke strides med den ærede Ordfører om, hvorvidt jeg i Fjor har brugt Ordet: Begrænsning med Hensyn til den Fordring, som stillede fra Statsrevisionens Side. Jeg havde forstaaet den som meget vidtgaende, og jeg maa sige, at saaledes havde ogsaa min Forgænger som Finansminister, den ærede Folketingsmand fra Æbeltoft (N. Neergaard), forstaaet den; maaske dette kan virke mildnende paa den ærede Ordførers Sind. Den Skrivelse, der oprindelig fremkom fra Statsrevisionen, vendte sig jo ikke til mig, som ikke den Gang var Finansminister, men til det nævnte ærede Medlem af Folketinget. Han opfattede Henvendelsen fra Statsrevisionen paa samme Maade som jeg og besvarede den derfor ikke, og det var saaledes en Arv, der laa til mig, en Art Tradition, at denne Forespørgsel fra Statsrevisionen kunde Finansministeren ikke hensigtsmæssigt besvare. At der af Fastholdelsen af Kravet vilde fremkomme Ulemper, som gjorde en Begrænsning ønskelig, henholdt jeg mig saa til, indtil der oplystes, at Meningen ikke var et saadant Krav, som jeg oprindelig havde troet, paa, at alt, hvad der kunde kaldes Garanti eller Kaution fra Statens Side, medtoges. Men efter at jeg har faaet denne Oplysning, som nu